

Εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον, τοῦ κόσμου σωτηρία,
 Ὅλο ἀγάπη καὶ χαρὰ,
 Κ' ἐπαγγελία ἱερὰ,
 Ἠ τοῦ Χριστοῦ λατρεία.

Αὐτὸ διδάσκει τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια τὰ ὥραϊα,
 Εἶναι βιβλίον ἱερὸν,
 Τὸ Εὐαγγέλιον λαμπρὸν,
 Ζωὴ τοῦ κόσμου νέαν.

Δέσεις παιδική.

Πανάγαθε Δημιουργέ
 Τῆς πίστεώς σου αἱ πηγαί,
 Πλήρεις σεπτῆς σοφίας
 Φωτίζουν ὡς χρυσαὶ ἀνθὰ
 Τὰς καθαρὰς ἡμῶν ψυχὰς,
 Καὶ πρὸς σε, φῶτων χορηγέ,

Δέσεις Παιδική.

Αὐτὸ διδάσκουν ἡ καλαὶ μητέρες τὰ παιδιὰ τους,
 Καὶ ἔχουν εὐγενῆ ψυχὴν.
 Καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν προσευχὴν
 Ἔχουν εἰς τὴν καρδίαν τους.

Ἔχουν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἀγάπην τοῦ πλησίον,
 Καὶ μέλλον ἔχουσι λαμπρὸν,
 Ὅσοι προκρίνουν ἱερὸν,
 Λόγον ἀπὸ χρυσίου.

Ο. Ι. Ἰασονίδης.

Δέσεις μέλομεν κ' εὐχὰς,
 Φόρον ἀγνῆς λατρείας.

Δεόμεθα σου, ὦ Θεέ,
 Κ' εὐχόμεθα θείαι βουλαὶ
 Ἡμῖν νὰ ἐμπνευσθῶσι
 Θείου φωτὸς ἀνατολὰι
 Νὰ μας φωτίζωσι λαμπρὰ,
 Καὶ αἱ ψυχὰς μας αἱ ἀγναί,

Ὡς τὰ νερά τὰ καθαρά,
Νά λάμπωσιν ἐν γνώσει.

Ὡς ψάλλουσι
Τόσα πτηνά,

Ὡς θαλλοῦσι
Δάση πυκνά,

Αἰώνια ἐμπρός σου,

Ὡς τὰ στήθη μας τ' ἀγνά,

Πλήρη τῆς θείας ἀρετῆς,

Θά πάλλωσι παντοτεινὰ

Ἐν σοὶ Θεέ, καὶ ἡ ἀκτίς,

Θά λάμπῃ ἐν ἡμῖν οὐρανῶς,

Θρησκείας τοῦ φωτός σου.

Ο. Ι. Ἰασονίδης.

ΠΙΣΤΙΣ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(διήγημα ἀληθινόν)

Εἰς μίαν πυρκαϊάν τοῦ Λονδίνου ἐκαίετο μία μεγάλη οἰκία ὅπου ἐκατοίκουν πολλοὶ πτωχοὶ οἰκογένεια. Αἱ κλίμακες εἶχον κατακαῆ, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας ἐστιβάζοντο φωνάζοντες καὶ κλαίοντες εἰς τὰ παράθυρα. Οἱ γενναῖοι ὅμως πυροσβέσται ἔστησαν ἀμέσως κλίμακας ἀπ' ἔξω καὶ ἔσωσαν ὄλους, ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ, ὅσους ἔβλεπον ἢ ἤκουον νὰ φωνάζουν ἀπὸ μέσα. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν σύγχυσιν καὶ τὸν τρόμον των οἱ ἄνθρωποι ἐλησμώνησαν νὰ εἴπουν εἰς τοὺς πυροσβέστας οἱ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ἦσαν δύο μικρὰ ὄρφανὰ, μόνα καὶ ἀπροστάτευτα. Αἶφνης τὸ ἐνθυμήθη κάποιος καὶ ἐφώνησε, «Βοήθεια!» δύο παιδιὰ μένουν ἀκόμη εἰς τὴν σοφίτταν! Σώσατέ τα!»

Τὴν αὐτὴν στιγμήν τὸ ἦμισυ τῆς καιομένης στέγης ἐδοῦλιασε, καὶ ὅλοι ἐφρικίασαν, διότι δὲν ἦτο πλέον ἐλπίς νὰ σωθοῦν τὰ δυστυχῆ μικρά. Αἶφνης, ἐνῷ ἔβλεπον ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀπληγισμένοι, εἰς πυροσβέστης ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἤρπασε τὴν μακρύτεραν κλίμακα, τὴν ἔστησεν ὑποκάτω τοῦ παραθύρου τῆς σοφίττας καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει τρεχάτα. Τὸ παράθυρον ἦτο σχεδὸν κρυμμένον ἀπὸ τὴν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας, ἀλλ' ὁ πυροσβέστης ἐπροχώρει ἀτρόμητος· πρὶν ὅμως φθάσει ἐκεῖ ἐστράφη καὶ ἐφώνησε πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὅποιοι τὸν ἔβλεπον ἀπὸ κάτω, «Σύντροφοι σὰς βάζω μάρτυρας ὅτι ἂν γλυτώσω, δίδω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸν Θεόν.» Μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐγένετο ἄφαντος, εἰς τὸ ἵπικον νέφος τοῦ καπνοῦ, τὸ ὅποιον ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Δύο, τρία — τέσσαρα δευτερόλεπτα παρήλθον. Κάτω εἰς τὸ πλῆθος κανεὶς δὲν ἐπρόφερε λέξιν ἠκούετο δ' ἡ ἀναπνοὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπερίμενον μὲ φόβον καὶ ἀνησυχίαν νὰ ἴδουν τὸ τέλος τῆς ἥρωικῆς πράξεως τοῦ πυροσβέστου. Τρία

λεπτὰ παρήλθον καὶ ἀπελπισία εἶχε καταλάβει τὸ πλῆθος, ὅτε ἐκεῖ εἰς τὸ καιόμενον παράθυρον ἐφάνη μορφὴ τις μετὰ μίαν δ' ἀκόμη στιγμήν ὁ γενναῖος πυροσβέστης εὐρέθη πάλιν εἰς τὸ μέσον τῶν συντρόφων του κρατῶν τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ, τυλιγμένα μέσα εἰς τὸ μάλλινον σκέπασμα τῆς κλίνης των. Μόλις ὅμως ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐλειποθύμησεν.

Ὅταν συνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του διηγήθη ὅτι πρὶν δυνηθῆ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦσαν τὰ παιδιὰ, σχεδὸν ἐπνίγη ἀπὸ τὸν καπνὸν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ προχωρῇ συρόμενος κατὰ γῆς διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἀτρυξίν. Εἶχε σχεδὸν ἀπελπισθῇ, ὅτε ἤκουσε μίαν μικρὰν φωνὴν νὰ λέγῃ — «Στέφανε! ἀκούω τὸν Χριστὸν ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς πάρῃ. Αὐτὸς θὰ μᾶς σώσῃ· μὴ φοβῆσαι, ἀλλὰ σκέπασε τὸ κεφάλι σου μὲ τὴν κουβέρταν· νὰ μὴ πνιγῇς ἀπὸ τὸν καπνόν!»

Ὁ πυροσβέστης ἤρπασε τὰ παιδιὰ, τὰ ἐτόλμειν εἰς τὸ σκέπασμα καὶ ἐρρίφθη πρὸς τὸ παράθυρον, μόλις ὅμως ἦσαν ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἐν ἀπὸ αὐτὰ τῷ εἶπεν, «Τί καλὰ ποὺ ἦλθες! Εἶσαι σὺ ἀλήθεια ὁ Ἰησοῦς Χριστός;» αὐτὴ δὲ ἡ ἐρώτησις, μὲ τὸν κόπον καὶ τὸν δεινὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον εἶχε διατρέξει, τὸν ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ.

Ἐζήτησε κατόπιν καὶ τὰ παιδιὰ. Ὅταν τὰ ἔφερον τοῖς ἔδειξε τὰς πληγὰς του· «Αὐτὰ,» τοῖς εἶπε, «τὰ ἔπαθα διὰ νὰ σὰς σώσω, ἀλλὰ δὲν θὰ τὰ ἀντῇλαζα δι' ὅλον τὸν κόσμον! Ἡ πίστις σας, ἀγαπητά μου μικρά, ἔστερέωσε τὴν ἰδικὴν μου μικρὰν καὶ ἀδύνατον πίστιν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀναγνωρίζω μόνον τὸν Χριστὸν ὡς κύριόν μου!»

Ὁ πυροσβέστης δὲν ἐλησμόνησε τὸν σοβαρὸν του ὄρκον, ἀλλ' ἔδειξεν εἰς ὅλον τὸν λοιπὸν βίον ὅτι πραγματικῶς εἶχεν ἀφιερῶσαι τὴν ζωὴν του εἰς τὸν Χριστόν.

Ἐκτοτε δὲ, ὡς αἰεὶ τὸ καθῆκον τὸν ἐκάλει νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του, ἐπήγγαινε θαρραλέως, διότι, ὡς τὸ ὠμολόγει καὶ ὁ ἴδιος, ἤξευρεν ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον φυλάττει ὁ Χριστὸς, εἶναι ἀσφαλὲς παντοῦ. Ἐλεγεν δὲ·

— Ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μου ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε, διότι ἔχω πίστιν εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὸν θάνατον.»

Τοιαύτην πίστιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ζητήσουν νὰ λάβουν παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια τοῦ προηγ. φύλλον)

Ἀνέβη εἰς τὴν σοφίτταν καὶ ἰδοὺ! ἡ Χαῖδη εἶχε κατασκευάσει ὠραιότατην μικρὰν κλίνην μὲ τὰ ἄχυρα,